

אוצרות

גליון שבעי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

א-ל-ל-ל

התחדשות

עניני דיומא

לקראת חודש אלול וימי התשובה, ניתן להאזין במערכת השמע 'אוצרות ברסלב' במדור 'עניני דיומא' – למגוון רחב של שיעורים העוסקים במהות החודש הזה ובנושא התשובה.

כמו כן ניתן לשמוע שיעורי הכנה לקראת הנסיעה הגדולה לציונו של רבינו לקראת ראש השנה, ולנסחאות התפילה של ברסלב בימים הנוראים.

להאזנה, חייגו: 02-9950000. לאחר בחירת השפה, הקישו על 1-5-1.

האזנה נעימה ומועילה!

לוח השנה – ברסלב

לקראת הוצאתו לאור של לוח השנה לשנת תשע"ב על ידי 'אוצרות ברסלב', מבקשים אנו בזאת מכל מי שיש בידו תיקונים, הערות, הארות, או הוספות של יארצייטים על אלה הקיימים בלוחות הקודמים – לפנות לטלפון 02-9993338 בהקדם האפשרי.

לפיכך נחוץ וחינוי שהאדם יזכור את מעלתו כשבאים להוכיחו. אחרת הוא אכן יראה את עצמו ראוי לאותה איצטלה בהמית... הורים מוכיחים לפעמים ילד שעשה מעשים רעים "תתבייש לך!" אף שלכאורה אין פירוש לגערה שכוו, כי אם הוא באמת מתבייש הוא לא היה עושה זאת ואם הוא לא מתבייש מה יועיל הציווי הזה להתבייש.

אלא שבעומקה של גערה זו מונחת שורשה של קירבה, כמוה כקריאה מעומק הלב: "המעשים הללו לא מתאימים לך, מהותך סותרת את ההנהגה שהיך מתנהג עם עצמך", והאזון הפנימית שומעת ומתעוררת להכיר את מהותו האמיתית ומכאן זה יתבייש על העבר.

זה הלימוד אותו אנו לומדים בחודש אלול. האני לדודי ודודי לי מלמד אותנו את מציאותנו האמיתית, לאן אנו שייכים באמת; היא מגלה לנו את האדם שמונה בעומק פנימיותו – ודוקא משום כך אנו מתביישים בבושה עמוקה על ההתנהגות הבהמית שכל כך רחוקה ממה שאנו אמורים להיות באמת.

"ועיקר התשובה" – אומר רבינו הקדוש – "כשישמע ביונו ידום וישתוק" (ליקוטי מוה"ר"ן ח"א, ו), זוהי הבושה וההכרה העמוקה בשפלות הבהמית שברחוקנו.

אבל תנאי מונחה שם: "וכשרוצה אדם לילך בדרכי התשובה צריך שיהיה בקי ביון בעליה ובין בירידה, שבין שזוכה לאיוז עליה ומדרגה גדולה, אל יעמוד שם ולא יסתפק עצמו בזה, רק צריך לידע ולהאמין שהוא צריך ללכת יותר ויותר. וכן להיפך, שאפילו אם יפול חס ושלום אפילו בשאל תחתיות אל יתיאש לעולם ותמיד יחפש ויבקש את השם יתברך, כי גם בשאל תחתיות נמצא השם יתברך, וגם שם יכולין לדבק את עצמו אליו יתברך".

רק כשיבא יאיש בדיעה זו ניתן להלך בדרכי הבושה והתשובה. אדם שמאמין שאין גבול ליכולת התקרבותו לבוראו ושאינו שום ריחוק שיפריד בינו לבין קונו – מה שמעיד על מעלה אינסופית של האדם שבו – הוא זה שיכול להתבייש נכונה, בושה שתעורר בקרבו רצון להתרחק מן ההתנהגות הבהמית ותשוקה לחזור למעלתו האמיתית.

בחודש הרחמים והסליחות, עלינו להשתדל שכל התעוררות לבושה תנבע אך ורק מכח הכרת המעלה האמיתית שבנו. כל כפית של התעוררות – איך נפלנו ונסתאבנו – חייבת לבוא מתוך קערה של התחזקות. מתוך הכרת מעלתו ותקוות תיקון נפשנו שגם היא נובעת מאותה ידירות ואהבת חסד נצחית שה' אוהב אותנו.

אלול, ימי הרחמים והסליחות, ימים בהם אנו משתדלים לעורר רחמים ולבקש סליחה; וזה לעומת זה, בשמים מתעוררים בימים אלו רחמים נפלאים וחנינה מיוחדת, וכפי שקדמונים נתנו את הסימן לשמו של חודש מופלא זה: 'אני לדודי ודודי לי', כלומר, התקרבות – הדדית בין ישראל לאביהם שבשמיים.

מכאן גם שורשה של תשובה, זוהי מתנה נשגבה שאין באפשרות בן אנוש להשיגה, שהרי אין ניתן להשיב את הגלגל אחורנית, והלא את הנעשה אין להשיב? אלא שהאבהה ההדדית פועלת גם למעלה מדרך הטבע ולמעלה ממושגי זמן ומקום, וגורמת לכך שיוכלו לתקן גם עבר שלכאורה כבר חלף ואינו קיים עוד.

חלק עיקרי ויסודי במצוות התשובה היא הבושה של האדם על אשר שפגם וקלקל בעבר. הבושה צריכה להיות עמוקה כל כך עד שלא יוכל לפתוח את הפה מרוב בושה; הוא צריך להתבונן איך התדרדר במעשיו כבהמה – ומתוך הבנה זו גם ידמה עצמו לבהמה שאין לה פה לדבר...

בושה זו כמוה כקרבת המקרב ומרומם את האדם (עפי" ליקוטי הלכות, ספירת העומר א), והיא גם מטרתה ומזככת מערכות הנפש וגורמת לכך ש"השם יתברך מרחם עליו וזוכה לעלות בתכלית העליה" (שם, ר"ה ב-2).

האזון החומרית שומעת בבושה צלילי תוכחה וריחוק, זה נשמע אם כן קצת זר ומנוכר: הן מקרובים וידידים לא מתביישים, אך אם כן משולבת הבושה עם אותה ידידות נפלאה שמתעוררת בחודש זה?!

אלא שכאשר נעמיק נראה שדוקא הידידות העמוקה היא שמעוררת את הבושה הזאת.

תארו לעצמכם, אדם ניגש לדיר בהמות וצועק מול אחת הדיירות שם 'בהמה שכמותך! האם יש סיכוי כלשהו שמישהו שם יפגע ויתבייש... ומדוע באמת אין הבהמה נפגעת – כיון ששמה נאה לה והיא נאה לשמה, זוהי מציאותה האמיתית. לעומת זאת, כאשר נתאר אדם שמכיר בערכו כאדם שעושה מעשה בהמה, הוא ייבוש ויכלם.

ומדוע? כיון שהמציאות האמיתית שלו סותרת ומנוגדת לתואר מביש זה.

האדם, נור הבריאה, נושא עליו את התואר הנעלה ביותר. 'אדם' מלשון 'אדמה' לעליון, יש בו ערכיות נשגבת ועצומה – על ידי מעשיו הטובים יכול הוא להידמות לא – לעליון כביכול, כך שיהיה ביניהם קירבה וידידות נצחית שמרוממת אותו בתכלית המדרגה. דוקא משום כך מביישת כל כך כל התנהגות בהמית.

חוקי. הלימוד היומי

יום	יום בחודש אלול	ליקוטי מוה"ר"ן ח"א	ליקוטי הלכות ח"ג	ליקוטי תפילות ח"ב	הדף הימני
א	ד	קי"ב:	יח	כט ל	סט
ב	ה	קי"ג.	יט	לא לב	ע
ג	ו	קי"ד:	כ	לג לד	עא
ד	ז	קיד.	כא	לה לו	עב
ה	ח	קיד:	כב	לז לח	עג
ו	ט	קטו.	כג	לט מ	עד
ז	י	קטו:	כד	מא מב	עה

יום של הפצה

ה באלול

לעיי"נ הר"ר יצחק בהר"ר שמואל מאיר אנשיין זצ"ל

אוצרות ברסלב

יו"ל ע"י "אוצרות ברסלב"

ת.ד. 50617 בית שמש
טל, במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב 1(718)-8552121 .....

מוקד הישועות 1800-255-522

ניתן לקבל את הגליון מידי שבע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסת: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

תשובה של חתונה

שמחה של מצווה היא הזדמנות נפלאה לתקן את הכלים הללו – את רמ"ח איבריו וש"ה גידיו שהתקלקלו בחטאים ובעוונות, שכן התורה והמצוות נוסכות שמחה, ככתוב: "פיקודי ה' ישרים משמחי לב" (תהלים יט).

לעומת זאת העבירות מביאות עצבות ודאגה – "אדאג מחטאתי" (תהלים לח), כך כשיהודי עוסק בשמחה של מצווה כגון בחתונה, דווקא אז הוא יכול לשוב ולתקן את כל פגמיו. וכשהוא מרגיש שהשמחה ממאנת לחדור לאחד מאיבריו, יידע שפגם במצווה מרמ"ח המצוות המקבילה לאבר זה. כך יוכל להזכר בכל חטאיו הנשכחים.

יתירה מזאת, האור הגדול של השמחה, מהנקודות הטובות שבו, נותן לו עוז וכח לשוב ולתקן את כל החטאים, כמו שכתוב: "כי חדות ה' היא מעוזכם" (נחמיה ח).

הרי שבשמחה הגדולה של החתונה, אנחנו מתקנים את האיברים שלנו שיהיו כלים ראויים להתמוג עם האור העליון של התורה כראוי, ממש כפי שהקול מתחבר עם תנועות חמשת מוצאות הפה להעשות דיבורים טובים והגונים.

לכן המשמח חתן, זוכה לתורה שניתנה בחמשה קולות. כלומר, הקול שמתמוג עם חמשת מוצאות הפה כדי להפוך לדיבורים קדושים.

אליהו הנביא ב"פתיחתו" המפורסמת שבה הוא ממשיך את הספירות העליונות בדוגמאות מוחשיות, מדמה את ספירת המלכות לדיבור, כלשונו: "מלכות-פה".

לכאורה הדבר מובן בפשטות, שכן רק באמצעות הדיבור יכול המלך לקבוע את רצונו ובכך למשוך ולהנהיג את נתיניו.

אבל אם נעמיק בדבר, נגלה קשר נוסף בין הדיבור לבין מידת המלכות, שהיא העיקר בעולם, כמו שאמרו חז"ל: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו, לא בראו אלא לכבודו" (אבות ו, יב).

הדיבור הוא בעיקרו קול שיוצא מהגרון, אולם הקול הזה הוא עדיין חסר משמעות עד ש"חמשת מוצאות הפה" – השיניים החך השפתיים הלשון וגם הגרון – מעבדים אותו ונותנים לו צורה של אותיות ומילים. סגירה מסוימת של השפתיים נותנת את הצליל "מ"; תנוחה אחרת של הלשון הופכת את הקול הזה ל"ז" וכן הלאה.

מצב זה מקביל להתגלות כבוד ה' בבריאה, שבו הקב"ה משפיע טובו וחסדו בלי הפסק. אבל המשמעות של השפע הזה תלויה בנו, כי "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב" (איכה ג). אם נכין את הכלים המתאימים – השפע הזה יתבטא בטובה ובברכה. אבל אם חלילה נקלקל את הכלים הללו, הוא יתבטא להיפך.

"צריך לפרט את החטא... ולפעמים נשכח מאתו החטא, ויש שיכבד עליו מאד... וצריך לזה שמחה של מצווה, כגון חתונה של מצווה..."

"כי שמחה הוא קומה שלמה... מראש ועד עקב... כי שורש נקודות כל המצוות היא השמחה... וכל מצווה מתרי"ג מצוות יש לה אבר מהשמחה, ועל כן אם פגם באיזה מצוות עשה או לא תעשה, אזי כשפוגע בזה האיבר... אי אפשר לו לשמוח שם, ועל כן על ידי כן מרגיש ונוכח החטא... אך על ידי ריבוי אור השמחה... נתלה ומבטל המניעות של החטא... ועל זה נתעורר הקול דלעילא ונתייחד עם הדיבור".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א, קעה)

"מוה, אינך רוצה לזכות בתורה? שאל פעם אחד מראשי הישיבות את תלמידו, שהעדיף לשקוד על תלמודו במקום להשתתף בשמחת הנישואין של חברו לשיעור. "מי שמשמח חתן זוכה לתורה", הסביר לתלמיד שלא הבין את הקשר בין ריקודים של חתונה ל"עליה בלימוד". הרב אכן צדק, זו גמרא מפורשת (ברכות ו ע"ב) שהמשמח חתן, זוכה לתורה שניתנה בחמישה קולות. אך בדברי רבינו נוכל למצוא גם הסבר לעניין, שדרך אגב יתן לנו זווית ראייה נוספת על החתונות שמצויות לרוב בזמן זה של השנה.

ר' ישראל דוד רובינזון הי"ד

לדפוס, היינו שמחים כל השבת קודש. אחר המלחמה מצאתי חלק אחד מחיי מוהר"ן שהדפסתי".

בעלות הכורת על יהדות פולין היה ר' ישראל דוד אברך צעיר בשיא מרצו והתלהבות נפשו בדרכי רבינו הקדוש, אך נגזרה הגזרה והוא עלה על המוקד כמו רוב חבריו הקדושים באוסטרובצה. ה' יקום דמו.

ממני בכמה שנים, חמש או שש שנים. והיה מקורב לברסלב גם כן על ידי מורי ר' אברהם יצחק. אני מוכרח להעיד, שהיה מקורב יותר ממני, בלי שום הפסקה ובלי שום ספיקות... היה עוסק בספרי רבינו ז"ל וקיום העצות של התבודדות וחצות...

"היה תמיד עוסק לגבות בשביל אנשים נצרכים, והעיקר עבוד הכנסת כלה בדרך כבוד. הרבה כסף היה נוטל מאבינו ומזכה אותו, אפילו שלא אמר לו עבור מה. כולם היו יודעים: מי שצריך איזה טובה, הוא בא לאחי ישראל דוד, ה' יקום דמו.

"היה ליבו מתלהב, ורצה לנסוע לציונו הקדוש של רבינו הנחל נובע, לומר העשרה קפיטל (= מזמורים) תהילים. ופעם אחת נסע עם אנשי שלומנו בשנת תרע"ט, אבל אבי נטלו בחזרה מהדרך. חבל על זה, אולי היה זוכה עוד להיות..."

"פעם אחת הדפסנו את הספר חיי מוהר"ן על ידי רבי לייבל פראמפאלער, בשנת תרפ"א, ורוב הכסף היה גם כן מאבינו נ"ע. כאשר סידרתי עם רבי לייבל בערב שבת קודש את החיי מוהר"ן

נולד בעיירה אוסטרובצה שבמחוז ראדום בפולין, לאביו רבי פנחס רובינזון, מצאצאי 'החוזה' מלובלין.

לפני התקרבותו לחסידות ברסלב, נהג לנסוע עם אביו לרבי אלימלך יעקב יצחק רבינוביץ, מגזע היהודי הקדוש' מפשיסחא, שכיהן כאדמו"ר מסוכדניוב שבדרום-מערב פולין.

לימים התוודע לדרכו של רבינו, על ידי החסיד המופלג רבי אברהם יצחק ווייסזאנד שהתיישב באוסטרובצה וקירב שם עשרות אברכים ובחורים לאורו של רבינו.

ר' ישראל דוד התמסר בכל ליבו להפצת מעיינות רבינו חוזה, ועסק בהדפסת ספרי רבינו. החסיד רבי אהרן לייב ציגלמן שנודע כמפיץ הגדול ביותר של ספרי ברסלב בפולין מזכירו במכתביו בהקשר לכך.

אחיו הצעיר ר' בייך רובינזון, שניצל מן השואה האיזומה, כותב אודותיו: "היה קשיש (= מבוגר)

עיקר התשובה: לשמוע העלבות – ולשתוק.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א ו)

מי שאמר לגבינה ויזיק...

ואכן השיעול הפך לקל יותר ושוב לא היה כבד ועמוק, ניכר היה כי מדובר בשיעול מרפא, שיעול כזה שמקרב את הרפואה השלימה.

לאחר מכן הסביר רבינו: "עד עכשיו חשבתי כי הוא 'יגמור' עוד לפני, כעת רואה אני שלא רק יסתלק אחריי, אלא אף יאריך ימים" -- --

ואכן חי רבי נפתלי כשמונים וחמש שנים.

בהזדמנות אחרת שוב ישבו שני התלמידים, רבי נתן ורבי נפתלי, וסעדו סעודה אחת ביום חול רגיל.

באמצע הסעודה הבחין רבי נפתלי כי רבי נתן אוכל בצל חי. הדבר היה לפלא בעיניו והוא טען: "הרי מקובל מהבעל שם טוב הקדוש שאין לאכול בצל חי בימות החול, כי אם בשבת קודש, שכן הוא דבר מזיק!"

באותה עת עדיין לא התייחס רבינו לשיעור זה מפי זקנו הבעל שם טוב, ולכן ענה רבי נתן לרבי נפתלי, שהיות ולא שמע מרבונו ענין זה, אין הוא משנה ממנהגו שנהג עד עתה.

משלא הגיעו לעמק השווה, נכנסו השנים לחדרו של רבינו ושאלו את פיו בנושא זה תוך כדי אמירה שמאכל בצל וביצים נהוג לאכול לכבוד שבת קודש.

ענה להם רבינו בשאלה: "וכי בשבת מותר לאכול דבר המזיק?!" לאמור, לא רק בימות החול אין לאכול בצל חי, אלא גם בשבת אין לאכול ירק זה כשאינו מבושל. מאז הקפיד מוהרנ"ת, וכן שאר חסידיו ברסלב, שלא לאכול כלל בצל חי.

למרות זאת, כאשר רצה רבינו להשפיע רפואה לרבי נפתלי, פקד עליו לאכול דווקא את הגבינה למרות שהיתה עבורו דבר המזיק.

זוהי כוחה של אמונה שלימה בדברי הצדיק, המשפיעה ישועות למעלה מדרך הטבע!

הבריאותי אף היה חמור ממצבו של רבינו הקדוש.

רבי נתן שלא ידע זאת בירך 'שהכל' והתחיל לאכול מהגבינה, אך עד מהרה הבחין שהוא היחיד מהשלשה שאוכל. על רבינו עצמו הרי אין קושיות כלל, וכי מי יהרהר אחר המלך, אבל על רבי נפתלי התפלא, מדוע אינו חושש לכבודו של המארח שהתמסר כל כך עבורם, ואינו טועם מהגבינה.

הפציר רבי נתן בחברו שיאכל גם הוא, אך רבי נפתלי לא רצה להסתכן וענה: "אתה אומר לי לאכול?! אם רבינו יאמר לי לאכול - רק אז אוכל!" כאומר: הגבינה הרי אמורה להזיק לבריאותי, אך אם רבינו יורה לי לאכול אני בטוח בכוחו שזה לא יזיק לי, ורק אז אסכים לאכול.

כל אותה עת יושב רבינו ומאזין לשיחה ביניהם, ומששמע את תשובתו של רבי נפתלי, נענה: "נו, הייס אך דיר עסן" (ובכן מצווה אני לך לאכול) -- --

באמונתו העזה ברבינו הקדוש לא היסס רבי נפתלי יותר, כחסיד נאמן ידע שאם רבינו הקדוש מצווה עליו במפורש לאכול אזי אין שום פקפוק בנידון, ותיכף בירך גם הוא ואכל מהגבינה.

לא עברה שעה מועטת, ופרץ של שיעולים תקף את רבי נפתלי, השיעולים גברו והלכו, והתלמידים הפנו מבט אל רבינו הקדוש. והנה פני רבינו מאירות, והוא מנענע בראשו ואומר: "עס איז שוין גאר אן אנדער הוסט" (= זה כבר שיעול אחר לגמרי).

שלושת הנוסעים על אם הדרך היו: רבינו הקדוש ושניים מתלמידיו הקרובים ביותר, הלא הם רבי נתן ורבי נפתלי, עליהם התבטא רבינו: "איש אינו יודע אותי, אלא רק נתן ונפתלי מעט!"

הנסיעה היתה ארוכה, טלטולי הדרך היו קשים ומייגעים, כדרך הימים ההם של נסיעה עם סוס ועגלה, בדרכים משובשות ובלתי סלולות, ולכן חיפשו מקום בו אפשר לעצור ולחלץ את העצמות.

הזדמנות זו נקרתה להם כאשר עברו ליד ביתו של אחד מחסידיו ברסלב, שם ביקש רבינו לעצור למנוחה.

נקל לשער את התרגשותו של החסיד כאשר בסתם יום של חול ראה את רבו עיניו, זכות עצומה נפלה בחלקו, לארח את הצדיק בביתו. התמלא החסיד שמחה אין קץ וביקש לעשות כל מה שבידו למען אורחיו הנעלים. הוא ערך שולחן וכיסאות באוויר הצח שבחצרו ומיהר להכין עבורם מאכלי חלב כיד המלך, בכדי שיחליפו כוח להמשך דרכם.

אך דבר אחד לא לקח אותו חסיד בחשבון בעת הכנת המאכלים, מזה תקופה ניכרת שרבינו הקדוש חלה במחלת השחפת, שיעולים עמוקים תוקפים אותו מדי פעם, ולפי כללי הרפואה אסור עליו לאכול מאכלי גבינה, מאחר שגבינה מעוררת את השיעול.

האמת היא, שלא רק רבינו חלה אז במחלה זו, גם רבי נפתלי שהתלווה אליו היה חולה במחלה השחפת, ומצבו

השבוע לפני...

השבוע לפני 171 שנה

נחמן בן מוהרנ"ת נכנס לעול המצוות

ימות הקיץ של שנת ת"ר, מוהרנ"ת כבר הגיע לגיל שישים, כוחותיו אמנם נחלשו, אך רוחו איתנה יותר מאי פעם, לפניו ניצבת מטרה חשובה עד למאד: הדפסת ספרי רבינו הקדוש!

באחד הימים פונה הוא לתלמידו הנאמן רבי נחמן מטולטשין ומבקש ממנו שיצא עמו לדרך, לערים הגדולות שבמערב אוקראינה, בכדי לקדם את עניני ההדפסה. ללא היסוס השיב רבי נחמן: "הלואי ותהיה לי הזכות שתקחה אותי עמכם!". ואכן, כל ימיו היה רבי נחמן מודה ומשבח לה' על הזכות הגדולה שהיתה לו לנסוע נסיעה ארוכה כזאת בצוותא עם מוהרנ"ת.

לקראת סיום המסע, בעוד הם שוהים בעיר ברדיטשוב בדרכם לעבר אומן, קרב ובא התאריך ה' אלול ת"ר, בו הנער נחמן בן מוהרנ"ת יכנס לעול המצוות. מוהרנ"ת עושה את דרכו לשמחת הבר מצוה הנערכת בעיר ברסלב, אך הוא נוכח לדעת שלא יספיק להגיע לשמחה עצמה, לפיכך שלח כמה דיבורי הדרכה והכנה לבן, לקראת יומו הגדול.

ואלו מוקצת דבריו של מוהרנ"ת שנכתבו במקור באידיש: "לעת עתה כשעליך להתחיל להניח תפילין, הרי זה כאילו נולדת מחדש. למען השם, שים לבך היטב אל מה שאתה מתחיל, השלך את כל מעשי הנעדרת שנהגת בהם עד היום ועשה לך לב חדש לטובה... היה בריא ושמה, אמור תהילים כל יום, והשתוקק ללמוד - והכל יהיה כראוי בעזרת השם יתברך".

(על"ת שיט, וראה 'באש ובמים' סוף פרק מג ובהערות שם)

לחידודא

חידה מס' 112

חידון השנוע לעצורים

מי השניים הנוספים שעשו מראי מקומות 'ספר המידות'?

הפתרון לחידה מספר 111

מי הראשון שעשה מראי מקומות ל'ספר המידות'?

מוהרנ"ת

(עפ"י הקדמת ספר המידות. גם לרבינו היו מראי מקומות אך לא נתן להעתיקים)

זכה בהגרלה לחידה מס' 110 מנחם יעקובוביץ, ירושלים.

בסך 50 ש"ח זכות קניה בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אצרות ברסלב' 02-9950000. לאחר בחירת השפה, הקשו 1-9-2-1 והשאירו הודעה. בין הפותרים נמנה עדי יום שני בשעה 12 בלילה. תערוך הגרלה על זכות קניה בסך 50 ש"ח

